

ΕΤΟΣ 52ον

4 Ιουλίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (2666)

ΤΟ ΟΛΕΘΡΙΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

*«Τί ἡμῖν καί σοί, Ἰησοῦ, γιέ τοῦ Θεοῦ;
ἦλθες ὧδε πρό καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;»*

Τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα μᾶς περιγράφει τή συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τοὺς δύο δαιμονιζόμενους στή χώρα τῶν Γεργεσινῶν. Ἡ συνάντηση αὐτή τοῦ Χριστοῦ μέ τοὺς δύο δαιμονιζόμενους εἶναι μιά ἀποκάλυψη τοῦ πραγματικοῦ προσώπου καί ἔργου τοῦ διαβόλου καί ἀφ' ἐτέρου τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπάρχει διάβολος;

Κατά τή βιβλιοπατερική παράδοση ὁ διάβολος δέν εἶναι προσωποποίηση τῶν παθῶν, ἀλλήλ πρόσωπο πού δημιουργήθηκε ἀπό τό Θεό ὡς ἄγγελος καί ὅταν ἔχασε τήν κοινωνία μαζί του ἐγινε σκοτεινό πνεῦμα, διάβολος. Ὁ διάβολος, ὡς πρόσωπο, ἔχει αὐτεξούσιο, δηλαδή ἐλευθερία, τήν ὁποία δέν παραβιάζει, οὔτε καταργεῖ ὁ Θεός.

Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μέ τή βούλησή Του, δέν καταργεῖ τήν ἐλευθερία τῶν λογικῶν ὄντων. Ἐτσι ἀφήνει τό διάβολο νά ἐργάζεται τό κακό, ἐπειδή εἶναι πρόσωπο. Ὅμως περιορίζει τό καταστρεπτικό του ἔργο μέ τήν ἀγάπη καί τή φιλανθρωπία. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μετανοεῖ τόν συγχωρεῖ καί κατ' αὐτό τόν τρόπο περιορίζει τό βασίλειο τοῦ πονηροῦ, ἡ τελική ὅμως κατάργηση τοῦ κράτους τοῦ διαβόλου θά γίνει κατά τή Δευτέρα Παρουσία.

Τό ἔργο τοῦ διαβόλου

Τό ἔργο τοῦ διαβόλου εἶναι καταστρεπτικό. Μισεῖ ὑπερβολικά τόν ἄνθρωπο καί ὅλη τή δημιουργία. Διακατέχεται ἀπό ὑπερβολική θανατηφόρο μισανθρωπία. Ὁ σατανᾶς κατόρθωσε μέ ἀπάτη καί δόλο νά ὑποδουλώσει στά πάθη καί τήν ἁμαρτία τόν ἄνθρωπο. Ἡ αἰτία πού τόν ὁδήγησε στήν πράξη αὐτή ἦταν ὁ φθόνος. Ἐφθόνωσε ὁ διάβολος τόν Ἀδάμ, γιατί τόν ἐβίλεπε νά διαμένει στό κῶρο τῆς ἀκέραιας καί ἀναφαίρετης ἀπολαύσεως, τόν Παράδεισο.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. η' 28-34, θ' 1)

Ἡ θεραπεία τῶν δαιμονιζομένων

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπῆντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν, λέγοντες· **Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ᾧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;** Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη. Οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτόν, λέγοντες· **Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.** Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· **Ὑπάγετε.** Οἱ δὲ ἐξελθόντες, ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ ἰδοὺ, ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρηνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι. Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφηνον καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων. Καὶ ἰδοὺ, πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ· καὶ ἰδόντες αὐτόν, παρεκάλεισαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν. Καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

Αὐτὴ ἡ προσβολὴ καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ διαβόλου, νὰ παρασύρει τὸν ἄνθρωπο στὰ πάθη γίνεται σταδιακά. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔχει ὅτι ὁ Σατανὰς δὲν ὑπαγορεύει ἀπευθείας τὴν ἀμαρτία καὶ τὴν ξέχωρη ἀπὸ τῆ ζωῆ τῆς Ἐκκλησίας βιοτή, ἀλλὰ «κατὰ μικρὸν ὑποκλέπτει πανούργως» μὲ τὸ νὰ ὑποψιθυρίζει στὸν ἄνθρωπο τὴ σκέψη ὅτι μπορεῖ νὰ παραμένει στὴν ἀρετὴ καὶ νὰ γνωρίζει ἀφ' ἑαυτοῦ τί πρέπει νὰ κάνει, χωρὶς κἄν νὰ ἐκκλησιάζεται καὶ χωρὶς νὰ ὑπακούει στοὺς ποιμένες καὶ διδάσκαλους τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅταν κατορθώσει νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ τὴ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆ Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν παραδώσει στὴ δουλεία τῶν παθῶν.

Γιατί ὁ Θεὸς παραχωρεῖ στὸ διάβολο νὰ μᾶς πολεμᾷ;

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμοιωγῆτης ἀναφέρει πέντε λόγους:

Ὁ πρῶτος εἶναι γιὰ νὰ ἐλθοῦμε σὲ διάκριση τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τὴν κακία, διεξάγοντας αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Ὁ δεῦτερος, ὥστε μὲ τὸν ἀγῶνα νὰ διατηρήσουμε βέβαια καὶ ἀμετάθετη τὴν ἀρετὴ. Ὁ τρίτος γιὰ νὰ μὴν ὑπερηφανευόμαστε, προκόπτοντες στὴν ἀρετὴ, ἀλλὰ νὰ θεωροῦμε ὅτι εἶναι δωρεὰ Θεοῦ. Ὁ τέταρτος γιὰ νὰ μισήσουμε τελείως τὴν κακία καὶ ὁ πέμπτος γιὰ νὰ μὴν ξεχάσουμε τὴ δικὴ μας ἀσθένεια καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὅταν φθάσουμε στὴν ἀπάθεια.

Ἡ κένωση τοῦ βίου μας

Τὸ κακὸ σήμερον εἶναι ὅτι ὁλος μας ὁ πολιτισμὸς ἀγνοεῖ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Γι' αὐτὸ μπορούμε μὲ βεβαιότητα νὰ ποῦμε, ὅτι ἀφήνουμε τὸν ἄνθρωπο ἀλήτρωτο, ἀνίσχυρο καὶ ἀδύνατο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ κένωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν Μυστηρίων εἶναι τὸ πιὸ ἀποκαρδιωτικὸ φαινόμενο τῆς ἐκκλησια-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν ἀπέναντι ὄχθην εἰς τήν χώραν τῶν Γεργεσινῶν, τόν προϋπάντησαν δύο δαιμονισμένοι, οἱ ὅποιοι ἐβγαιναν ἀπό τῆς μνημεῖα, πολύ ἐπικίνδυνοι, ὥστε κανεῖς δέν ἦτο δυνατόν νά περάσῃ ἀπό τόν δρόμον ἐκεῖνον. Καί ἐφώνησαν, «**Τί ἔχεις μαζί μας Ἰησοῦ, γιέ τοῦ Θεοῦ; Ἦλθες ἐδῶ προώρως γιά νά μᾶς βασανίσῃς;**». Μακρυά ἀπό αὐτούς ἦτο μιά μεγάλη ἀγέλη ἀπό χοίρους, πού ἐβοσκαν. Καί οἱ δαίμονες τόν παρακαλοῦσαν καί ἔλεγον: «Ἐάν μᾶς διώξῃς, ἀφσέ μας νά πᾶμε εἰς τήν ἀγέλην τῶν χοίρων». Καί αὐτός τούς εἶπε, «Πηγαίνετε». Αὐτοί δέ ἐβγῆκαν καί ἐπῆγαν εἰς τήν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καί ὀλόκληρη ἡ ἀγέλη κατακρημνίσθηκε εἰς τήν θάλασσαν καί ἐχάθηκε εἰς τά νερά. Οἱ δέ βοσκοί ἔφυγαν καί ὅταν ἦλθαν εἰς τήν πόλιν, τούς τά εἶπαν ὅλα διά τούς δαιμονισμένους. Καί ὅλη ἡ πόλις ἐβγῆκε εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰησοῦ καί ὅταν τόν εἶδαν, τόν παρεκάλεσαν νά φύγῃ ἀπό τά σύνορά τους. Καί ἐμπῆκε εἰς πλοιάριον, ἐπέρασε ἀπέναντι καί ἦλθεν εἰς τήν δικήν του πόλιν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σικῆς μας ζωῆς. Γιατί ἐνώ τῶν Μυστήρια δόθηκαν στήν Ἐκκλησία γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, νά ἐξορκίζει, νά πολεμᾷ καί νά νικᾷ τό Σατανά, οἱ ἄνθρωποι τά μετατρέπουν σέ εὐκαιρίες ἀτομικῆς κενοδοξίας καί κοινωνικῆς ματαιοδοξίας, σέ ψιλλές τελετές καί παρεχόμενες ὑπηρεσίες. Ὅταν οἱ Χριστιανοί συνάγονται στήν Ἐκκλησία, γράφει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, γιά νά μετάσχουν στό μυστήριο τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, συντρίβονται οἱ δαιμονικές δυνάμεις καί αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διατηρεῖ τόν ἄνθρωπο μακριά ἀπό κάθε δαιμονική ἐπιρροή. «Ὅπου δέν εἶναι ὁ Χριστός, εἶναι οἱ δαίμονες, καί ἐκεῖ πού εἶναι οἱ δαίμονες οἱ ὀρθοί λογισμοί διαφθείρονται καί διαστρέφονται». Λησμονήσαμε ὡς ὀρθόδοξοι ὅτι ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί εἰσερχόμεθα σ' αὐτήν ὄχι γιά νά ἐπιτελέσουμε ἕνα τυπικό καθῆκον καί νά δικαιώσουμε τούς ἑαυτούς μας, ἀλλῆ γιά νά θεραπευθοῦμε καί νά σωθοῦμε· καί ἔτσι νά μαρτυρήσουμε μέσα ἀπό τή δογματική μας συνείδηση ὅτι Κύριος τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας εἶναι ὁ Χριστός. Ὅποιος γνωρίζει τήν ἀλήθεια αὐτός οὔτε φοβᾶται οὔτε ἀπεληψίζεται.

† Ὁ Φ.Α.

4 Ἰουλίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Ἀνδρέου ἐπισκόπου Κρήτης, ποιητοῦ τοῦ Μεγάλου Κανόνος,
Μιχαήλ Χωνιάτη ἐπισκ. Ἀθηνῶν († 1220).
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ν΄ 28 - θ΄ 1.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Ἰουλίου, ς΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. ς΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. θ΄ 1-8.

Ἀντιαιρετικά θέματα (10)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ (γ)

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι λοιπόν ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Καί εἶναι ὄχι γιατί τό θέλουμε ἐμεῖς, ἀλλά γιατί αὐτή διασώζει τήν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει μιά ἀδιάσπαστη ἀλυσίδα τῶν φορέων τῆς Ἱερωσύνης, τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τήν ἀπτή ἐγγύηση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Μιά ἐπί πλέον ἐπιβεβαίωση τοῦ ὅτι εἶναι μιά ζωντανή Ἐκκλησία, μέ τήν ἔννοια ὅτι διασώζει τή ζωή τοῦ Χριστοῦ μέσα Της, εἶναι ὅτι ἔχει Ἁγίους. Τό κάθε δέντρο ἀπό τούς καρπούς του γνωρίζεται. Οἱ Ἁγιοί εἶναι οἱ καρποί τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνά τούς αἰῶνες ἀναδείκνυε καί ἀναδεικνύει Ἁγίους, ἀκριβῶς γιατί εἶναι ζωντανό δέντρο. Εἶναι πολύ χαρακτηριστικό ὅτι στόν προτεσταντικό χῶρο δέν ἀναγνωρίζουν τούς Ἁγίους γιατί ἀκριβῶς δέν ἔχουν. Εἶναι δέντρα ξερά χωρίς ζωή.

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μιά ἰδεολογία, οὔτε κἄν μιά Ἐρησκεία. Ὁ Χριστός δέν ἦλθε γιά νά ἰδρύσει μιά ἀκόμη Ἐρησκεία, ἦλθε γιά νά καταργήσει ὅλες τίς Ἐρησκείες, νά καταργήσει τό μεσότοιχο τοῦ φραγμοῦ πού χώριζε τόν Θεό ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ ἰδρυτής μίας ἀκόμη Ἐρησκείας ἀλλά ὁ Ἐμμανουήλ, δηλαδή ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν. Ὁ Χριστός προσφέρει τήν Ἐκκλησία, γιά νά γίνει καί νά εἶναι ἡ ζωή τοῦ κόσμου, ἦλθε «ἵνα ζώην ἔχωμεν καί περισσόν ἔχωμεν». Ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ ἀτομικός μας σωτήρας, εἶναι ὁ σωτήρας τοῦ σώματος. Ἐμεῖς σωζόμεθα μόνον καί ἐφόσον ἀνήκουμε στό Σῶμα, τήν Ἐκκλησία. Ὁ Χριστός ἦλθε γιά νά συναγάγει «τά πρὶν ἐσκορπισμένα».

Ἄρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>